

Први септембарски дани, лета Господњег 1990. године, били су лепи са доста сунца. Па, ипак се осећао дах јесени. Што би народ рекао, преображава се и гора и вода.

Минуле су летње врућине, а чаробне летње вечери и дивне снене ноћи заменише хладњикава јутра, са понеким прамичком магле по доли-нама.

Све је више златножутог лишћа на дрвећу. А, када се јесењи ветар увуче у крошње дрвећа и почне да кида тужно и већ увело лишће, које као јато птица залепрша и полети пут неба, као да жели одозго с висине последњи пут да поздрави своје родно стабло, а потом се лелујајући тихо спусти на земљу, да би ту дочекало прве пахуље снега.

Да је јесен већ на прагу, сведоче и воћњаци препуни лепих и сочних плодова. Пуно јабука, крушака и грожђа краси велике јесење корпе. А ускоро ће и дуње замирисати са бакиног ормара.

У овом дивном амбијенту, ушушкан у под-ножју високе планине, на лепој и пространој равници, обасјан јесењим сунцем и умивен ју-

тарњом росом, живописнији град се будио се из дубоког сна.

Увек леп, пријатан и испуњен љубављу, отворен за све људе, сваког путника намерника дочекивао је отворених руку. Становници овог града живели су мирним и спокојним животом.

У Зеници, иначе, вишенационалном граду, кров над главом и хлеб насушни, налазили су сви људи добре воље. Посебно је важно нагласити да су њихови међунационални односи били примерени и часни. Чак и у време „комунизма“, када власт није благонаклоно гледала на вернике и њихову веру, а нарочито је знала да буду претерано строга за време великих верских празника.

Али за разлику од тих „партијских другова“, грађани су се крајње коректно понашали према својим комшијама који су били верници.

Такође, за време великих верских празника, посећивали су једни друге, да би својим присуством учинили празник лепшим и узвишенијим. и тако се вековима живело у слози и разумевању.

Крајем осамдесетих и почетком деведесетих година двадесетог века, наста неко „ново доба“.

Мрачно и мучно, пуно неизвесности и тешких изазова. У народ се увуче нека зебња, страх и неповерење. У град почеше долазити неки непознати људи и почеше да причају разноврсне приче. А ти „мудри“ људи највише су пророковали о блиставој будућности. И све оно што

је вековима важило за племенито, вредно и достојно поштовања, они окренуше наглавачке.

Посејаше зло, о којем ће годинама, а можда и вековима писати. Ако буде среће, можда ће га истребити будућа поколења.

Тоба, већ сунцем обасјаног јутра, у порту цркве Рођења Пресвете Богородице у Зеници, ушетао је отмен, ванредно обучен млади човек. Кренуо је према цркви спорим и некако невољним кораком. Изгледало је да се двоуми, да ли да уђе у цркву или, пак, да не уђе. Гледајући га, неко би помислио да су се у њему судариле две силе и да те силе воде велику и беспштедну борбу. Сила која га је довела овамо до цркве и сила која му брани да уђе у цркву.

Шта га је приморало да овамо дође? А шта га спречава и одвлачи од цркве? Од овог светог места где се чују речи Божије и где се утехом лечи. Млади човек, вероватно, да у тим моментима ни сам није имао одговор.

Када се громки звук црквених звона почео разлегати широм града, младић је истог тренутка стао као укопан. Стајао је оборене главе, затворених очију и није правио никаквих покрета. Изгледао је забринут и уморно. Низ лице су му се сливале крупне капи зноја. Огромна напетост, очитовала се јасно у сваком његовом покрету.